

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν ὁργανισμὸν, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν ἡμέραν ἡμῶν ἀπαιτήσεις καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου καὶ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἑτησίᾳ. δρ. 35. Ἑξάμηνος δρ. 19. Τριμηνος δρ. 10.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἀγγλίου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10, Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλ. καὶ 25. Ἑξάμηνοι καὶ Τριμηνιοὶ ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β'—Τόμος 30ος

Ἐν Ἀθήναις, 7 Ἰουλίου 1923

Ἔτος 45ον—Ἀριθ. 30

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΔ'

Τὸ Ψάρεμα

—Μπαμπά, ἔλεγε μιὰ μέρα ἡ Ὑδόννη, ἀπὸ σήμερα ὡς τις 14 Αὐγούστου, ποῦνκι ἡ γιορτὴ τῆς κ. Χάρτλεϋ, εἶναι τόσες μέρες καὶ μεῖς δὲν ἔχουμε τί νὰ κάνουμε. Ἡ Μαρκέλλα Ντ' Ἀγκοῦ κι' ὁ ἀδερφός της μᾶς κάλεσαν νὰ φάμε φρούτα μαζί. Ὁ μᾶς ἀφήσας, μπαμπά; Ἡ Ζίνα θὰ εὐχαριστήῃ πολὺ, μοῦ τὸ εἶπε.

Ὁ κ. Λεγκράν δίσταζε.

—Νὰ φαρέψετε; Τί φάρμακα θὰ κάνατε καὶ ποῖος θὰ σᾶς προσέχει;

—Ἐνας γέρος θαλασσόλυκος.

—Τ' ὄνομά του;

—Γονιδέκ.

—Ἄ, ὁ Γονιδέκ! Κιλά, τὸν γνωρίζω, εἶναι πρώτης τάξεως ἄνθρωπος.

Ἡ Ὑδόννη ἤξερε πὼς «τὸ σίδερο λυγáει πρὶν κρυώσῃ». Κοίταξε λοιπὸν νὰ μὴν χάσῃ τὴν ἐπαίριάν;

—Λοιπὸν, μπαμπά, θὰ μᾶς ἀφήσῃ;

—Θὰ ἰδοῦμε!

—Ἄ, ἔκαμε ἡ Ὑδόννη, τὰ ἔξρω ἐγὼ αὐτά... Ὅταν ὁ μπαμπᾶς ἡ ἡ μαμά δὲν λένε ἀμέσως ναί, σχεδὸν πάντα καταλήγουν στὸ ὄχι.

Ὁ κ. Λεγκράν χαμογέλασε καὶ χάριδεψε τὸ μάγουλο τῆς κόρης του.

—Μὴν ἀνησυχῆς, μικρὴ μου, θὰ βεβαιωθῶ πὼς δὲν ὑπάρχει κανεὶς φόβος καὶ τότε θὰ σ' ἀφήσω.

—Ρώτησε καὶ μάθε λοιπὸν.

Πραγματικῶς ὁ κ. Λεγκράν βεβαιώθηκε, ὅτι ὁ γέρος ναυτικὸς θὰ συνόδευσεν τοὺς νεαροὺς φάρμαδες κι' ἔδωκε τὴν ποθητὴν ἄδειάν του.

Ὁ Γιάννης κι' ἡ Μαρκέλλα Ἀγκοῦ ἦσαν δυὸ ἀξιαγάπητα παιδιά, ποὺ στὰ μικρά της χρόνια ἡ

Ὑδόννη εἶχε παίξει μαζί τους. Συναντήθηκαν στὴν πλατεῖα, στὸ καζίνο, γνωρίστηκαν κι' ἀφοῦ εἶπαν λίγα λόγια, θηροῦσαν πὼς γινώσκονταν ἀπὸ χρόνια.

Τὸ φάρμακον εἶχε ὀρισθῇ γιὰ τὴν ἐρχομένην Τριττὴν. Τὸ πρωὶ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἡ Ὑδόννη καὶ ἡ Ζίνα συμβουλεύτηκαν τὸν ὀρίζοντα, ἐτοιμίστηκαν βιαστικὰ καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὴν παραλία.

Ἀπὸ μακρὺ εἶδαν τὴν Γιάννην ντ' Ἀγκοῦ δίπλα στὴν ἀδελφὴν του. Μετὰ τις τυπικὰς φιλοφρονήσεις, ἡ Ὑδόννη ρώτησε :

—Ποῦ θὰ βροῦμε τὸν ναυτικὸν ποῦ θὰ μᾶς συνοδεύσῃ;

Ὁ Γιάννης φάνηκε μιὰ στιγμὴ δισταχτικὸς.

—Δυστυχῶς, ὁ μπαμπά-Γονιδέκ εἶναι ἄρρωστος... Οἱ ρευματισμοὶ τοῦ σήμερα τὸν κρατοῦν καρφωμένον στὸ κρεβάτι.

—Ὡστε τὸ φάρμακον ματαιώνεται;

—Ὁχι, ὄχι! ὁ Γονιδέκ ἄφησε τὴν δάρκα τοῦ στη διάθεσίν μας. Δὲν τὸν ἔχουμε ἀνάγκη.

Ἡ Ζίνα κι' ἡ Ὑδόννη ἄλλαξαν ἀνησυχίας ματιές.

—Ἐφέρετε ὅμως, ὁ μπαμπᾶς μου μ' ἄφησε μ' αὐτὸ τὸν ὄρο.

Τὸ παιδί πειράχτηκε.

—Λοπάμαι, ποῦ βλέπω, ὅτι δὲν ἔχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα.

Τώρα τί ἐπρεπε νὰ κάμουν; Ἡ φρόνηση, τὸ καθήκον ποῦχαν νὰ ὑπακούσουν στὸν κ. Λεγκράν, τοὺς ἐπαγόρευε νὰ μὴν ἐπιχειρήσουν αὐτὴ τὴν ἐκδρομὴν. Τὶς συγκρατοῦσε ὅμως μιὰ κομποῦσα, ὁ φόβος μὴ δυσχερστήσουν τὸ Γιάννη.

—Τί φοβόσαστε; ἔλεγε αὐτός.

Ὁ καιρὸς εἶναι θαυμαστικός. Χωρὶς νὰ θέλω νὰ περὶφανεύω, σᾶς βεβαιώνω πὼς εἶμαι πολὺ καλὸς πιλότος. Ἐνα σωρὸ φορὲς ἔχω πάει στὸ φάρμακον μ' αὐτὴ τὴν δάρκα μαζί με τὸν Γονιδέκ. Κι' ἀπόδειξη, ὅτι μοῦ τὴν ἐμπιστεύθηκε.

Ὡστόσο ἔβλεπε πὼς δὲν τις εἶχε πείσει.

—Ἐμπρός, ἐπρόσθεσε, πάρτε τὴν ἀπόφασίν σας. Ναί ἢ ὄχι!.. Ἐτσι καθὼς πᾶμε, ὅλο τὸ πρωὶ θὰ περᾶσῃ καὶ μεῖς ἀκόμη θὰ σκεπτόμαστε... Ἐμπρός, Μαρκέλλα. Ἄν οἱ δυὸ δεσποινίδες φοβοῦνται, θὰ φαρέψουμε μόνοι μας.

«Ἄν εἰς δεσποινίδες φοβοῦνται!.. Τὶς κατηγοροῦσαν γιὰ φοβιστάρες!

—Φοβάμαι; εἶπε πειραγμένη ἡ Ζίνα. Ὡς τώρα στὴ ζωὴ μου δὲ γινώρισκα τί θὰ πῇ φόβος.

—Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, ἔλατε λοιπὸν!

—Πολὺ εὐχαρίστως!

Κι' ἔκαμ' ἕνα ἐκφραστικὸν νεύμα στὴν Ὑδόννη.

«Ὁ Γιάννης ἐβόηθησε: τίς δεσποινίδες...» (Σελ. 334, στ. α')

«Η «Αστραπή», ή βάρκα του Γονι-
δέκ, λικνιζόταν στο λιμάνι, δεμένη σ'
ένα σιδερένιο κρίκο. Η Ύδωννη κοι-
τάζε άνήσυχα τη Ζίνα κι' έλεινη της
άπαντοδός με νόηματα:

—Τι θες να κάμουμε;... Οί Άγκοδ
θέλουν καλά και σώνει να πάμε. Μπο-
ρούμε να μαλώσουμε;

Η Ύδωννη όμως είχε τη γνώμη
πώς είναι προτιμότερο να κάνει κα-
νείς έχθροδς παρά να μην άκούη τοδς
γονείς του. Άλλωστε κι' ή Ζίνα, κατά
βάθος, ήταν σύμφωνη. Άλλ' άφοδ την
άγγιξαν στο φιλότιμο;

Ο Γιάννης έδοθήηες τις δεσποινίδες
ν' ανέβουν στη βάρκα. Όλα τά σόνερ-
γα ήταν έτοιμα: Τ' άγκίστρια, τά δο-
λώματα κι' ένα πανέρι για τά φάρια
πού έλπιζαν να πιάνουν.

Όταν καθεμιά κάθησε στη θέση της
ο Γιάννης θέλησε να σηκώση την ά-
γκυρα. Μά, ξαφνικά ή άλυσίδα της, κό-
πηκε. Έβηκε στη θέση της μια πελώ-
ρια πέτρα, δεμένη μ' ένα σχοινί.

—Η άγκυρα ήταν προτιμότερη,
είπε το παιδί, αλλά, άφοδ μās κόπη-
κε, θά τά βολέψουμε όπως μπορούμε.
Ίσως, σάν έμπειρος ναυτικός, άρ-
χισ να τραβή τά κουπία.

Όλα πήγαιναν ώραια. Η βάρκα άρ-
μένιζε δίπλα στην άκρογιαλιά και έ-
κατό μέτρα μακριά άπ' το λιμάνι. Το
νερό ήταν γαλήνιο και διάφανο και
μέσα στα πρόσωπα βάθη καθρεφτι-
ζόνταν τά δένδρα πού στεφάνωναν
τόδς βράχους.

Τά τρία κορίτσια έρριξαν τ' άγκίστρια
τους στα σμαραγδένια νερά. Η Μαρ-
κέλλα, πού ήταν συνειθισμένη στο ψά-
ρεμα, δέν άφινε στιγμή άπ' τά μάτια
της την κλωστή, πού άκολουθοδσε τη
βάρκα με μικρά τινάγματα. Η Ύδωννη
κι' ή Ζίνα όμως έδριςσαν μεγαλύτερη
άπόλαυση να κοιτάζουν τον άνέφελον
ουρανό και τις χρυσές άχτίνες πού χο-
ροπηδοδσαν σάν συντρίμματα άπό χρυ-
σάφι στην ήλιόλουστη θάλασσα, παρά
να παρακολουθοδνε πότε θά τινάχτη ή
κλωστή με το δόλωμα.

Ο Γιάννης διάλεξε ένα κατάλληλο
μέρος και κει άποφάσισε να ρίξη την
άγκυρα, ή μάλλον την πέτρα πού την
άνικαθιστοδσε. Έκρινε πώς στο μέ-
ρος εκείνο θάταν μεγάλο βάθος, γιατί,
γιά ν' άγγιξη τον πάτο ή πέτρα, χρει-
άσθηκε να ξετυλίξη όλο το σχοινί. Ά-
κόμη καλύτερα, γιατί είχαν περισσότε-
ρες πιθανότητες να πιάνουν ψάρια. Άλ-
λωστε ο Γιάννης είχε κάμει το λογα-
ριασμό του. Είχε στο νου του να δώση
το μεγαλύτερο ψάρι στον κ. και την κ.
Λεγκάν. Θά φύλαγε άρκετά για το
σπίτι του και τά άλλα... πού θάμεναν,
θά τά μοίραζε στοδς φτωχόδς του Ντι-
νάρ! Για την έπιτυχία δέν είχε κάμ-
μιάν άμφισβόλια. Σάν τον κυνηγό τοδ

παραμυθιοδ πού πουλοδσε άπό πριν το
τομάρι της άκροδδας πού θά σκότωνε.

Πέρασαν μια-δυό ώρες. Τά κορίτσια
άρχισαν να κουράζονται άπό την πολ-
λή άκνησία πάνω στοδς πάγκους
της βάρκας. Δέν μπορούδσαν να νοιώ-
σουν τί θέληηερο είχε τούτο τοδ είδους
το ψάρεμα. Ός την ώρα, δέν τις είχε
διόλου έθουσιάζει. Εκτός αούτο, μέγα
στην έρημιά και την ήσυχία, άπου βρι-
σκόνταν τώρα, ή συνειδηση τοδς μιλοδσε
με δονατότερη και καθαρότερη φωνή.

Τι θάλεγε ο κύριος Λεγκάν αν
έδλεπε τά τέσσαρα παιδιά μοναχά τους
μέσα στο πέλαγος;

Ότόσο ή ώρα περνοδσε και τά ψά-
ρια δέν έδειχναν καμιά προθυμία
να πιαστούνε. Ο Γιάννης, πού
έδλεπε τοδς ύπολογισμούς του να
μή βγίνουον άληθινοί, τάρριχνε στα
δολώματα, σ' άγκόστρια, στη θέση πού

«Ένα σωρό φορές έχω πεί με τον Γοδινέ...»
(Σελ. 233, στ. γ')

είχε διαλέξει και στο τέλος έδήλωσε,
πώς μόνο αν ψάρευαν με το δίχτυ εί-
χαν έλπίδες να πιεύχουν. Τη στιγμή δ-
μως εκείνη ή κλωστή του τινάχτηκε όρ-
μητικά. «Ψάρι! φώναξε ο Γιάννης, ψάρι,
πρώτου μεγέθους!»

Και με θριαμβευτικό κίνημα τύλιξε
την κλωστή πούχε τεντωθή δονατά.

Το ψάρι πρώτου μεγέθους έφτανε
στην επιφάνεια. Φάνηκε πρώτα ένα κε-
φάλι, ένα φρικτό κεφάλι με μάτια έξω
πεταγμένα, με πελώριο στόμα κι' όποτε-
ρα ένα μακρό και λεπτό σώμα πού σπαρ-
ταγοδσε.

—Φίδι! φώναξε ή Ύδωννη.

Κι' έβαλαν κι' οι τρεις τις φωνές.

—Έλατε, καθήστε ήσυχα, είτε ο
Γιάννης άφοδα, δέν είχε φίδι. Είναι
χέλι.

Το θαλασινό μ' ένα τινάγμα βρέθηκε
μέσα στη βάρκα. Τότε οι φωνές έγιναν
δονατότερες και τά κορίτσια, τρομαγ-
μένα, μαζεύτηκαν στην πρόμνη τόσο ά-

πότομα, ώστε ή βάρκα χοροπήδησε ά
σχημα πάνω στα νερά.

—Είναι κωμικό, είπε ο Γιάννης
να κάνετε έτσι. Θά πνιγοδμε, ά, δέν
ήσυχαδστε.

Και βάλθηκε να ξεακουστρώση το
χέλι. Εκείνο τινάζοταν, σπαρταροδσε,
χτυποδσε με την ούρά του. Τέλος ο
Γιάννης το χώρισε άπ' το άγκίστρι κι'
εκείνο έπεσε στον πάτο της βάρκας
και κολλουριάστηκε ήσυχα.

Η Ζίνα όμως δέν είχε ήσυχάσει:
ύπευθόμισε πώς ήταν ώρα να γυρίσουν.
Τά νερά ανέβαιναν και πλατειά κύματα
έσκαζαν πάνω στα πλευρά της «Αστρα-
πής».

Ξαφνικά, την προσοχή της μικρής
Βασίλισσας τραβήξε ένα περίεργο φαι-
νόμενο: Η πλώρη της βάρκας έγερνε
πρός τη θάλασσα, μ' όλο πού το περισ-
σότερο βάρος ήταν στην πρόμνη. Η
Ζίνα είπε την άπορία της στο Γιάννη.
Εκείνος τά χρειάστηκε. Χλώμιασε ξαφ-
νικά κι' είπε:

—Ανεβαίνουον τά νερά. Έπρεπε να-
χαμε μακρότερο σχοινί, γιατί αούτο είναι
παρατεντωμένο και μās τραβή μέσα...
Πρέπει ν' ανεβάσουμε την πέτρα... Κι'
άμέσως μάλιστα!

Και τραβήξε το σχοινί μ' όλα του
τά δονατά. Μά εκείνο άντιστεκόταν.

Ο Γιάννης είχε ιδρώσει. Γύρισε
στην άδελφή του:

—Μου δίνεις ένα χεράκι;

Τραβήξαν κι' οι δυο μαζί, αλλά τί-
ποτα! Η Ύδωννη κι' ή Ζίνα έτρεξαν
κι' αούτές, ένωσαν και τις δικές τους
δυνάμεις, μά ή πέτρα ήταν άτάλευτη.
Θάχε, φαίνεται, σφηνωθή μέσα στα
βράχια.

—Τι θά γίνει τώρα; είπεν ο Γιάν-
νης με τρεμουλιαστή φωνή. Δέν ξέρω
πια τίποτα. Σεις έχετε καμιά ιδέα;
(Έπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΠΟΥ ΠΕΡΝΑ

Β'.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ

Κύμα, πού στην άκρογιαλιά
Έρχεται για να σβύσει,
Και σ' πού φεύγει για να πάς
Μακριά σε ξένες χώρες,
Σάν ποιο θέλεις τραγούδι σου
Νά σιγοτραγουδήσης
Όταν σαλεύης μυστικά
Τις βραδινές τις ώρες;...

Στις μακριές τις θάλασσες
Που αιώνια ταξιδεύεις,
Ποιά τάχ'ι στο μυστήριο
Νά ξεπερνά την άλλη;
Και σ'ι, άνάμεσα σ'ι αυτές,
Πες μου σάν τι γυρεύεις;
Δώ, στη δική μας άμμουδιά,
Δέ θά ξανάρθης πάλι;

Γ. Α. ΚΑΜ.

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ

«Έρχομαι την Τετάρτη με το δεύ-
τερο τραίνο», έτηλεγράφησε ο μπαμ-
πάς. Ήταν πρωί, όταν ή μαμμά έλαβε
το τηλεγράφημα. Τά παιδιά δέν είχαν
ξυπνήσει ακόμη.

Δέν έκρατήθηκε άπ' τη χαρά της ή
μαμά. Χτυποδσε τά παλαμάκια κι' έφώ-
ναξε: «Έρχεται ο μπαμπάς!»

Το μεγαλύτερα παιδιά ξύπνησαν άπο
τις φωνές, πετάχτηκαν άπό τά κρεβά-
τια τους, χοροπηδοδσαν άπό τη χαρά
τους κι' έφώναζαν όλα μαζί: «Έρχεται
ο μπαμπάς, έρχεται ο μπαμπάς».

Απ' τις φωνές τών παιδιών, ξύπνη-
σαν κι' οι περδικούδες με δονατά
κλάματα. Η μίτ, πού ζωοηή άπό την
άλλη, σηκώθηκε όρθή στην κούνια της,
ή κούνια έγυρε κι' αούτη γκρεμίστηκε
στο πάτωμα.

Τρέχει ή μαμμά να σηκώση την περ-
δικούδα. Το γάλα πού ήταν στη φωτιά
να βράση, έφούσκωσε και χυνότανε.
Η γάτα έπωφελήθηκε της ταραχής και
ήπιε ένα ψάρι άπό την πιατέλα.

Φωνές, πηδήματα, χαρές, κλάματα,
άναστάτωση στο σπίτι.

«Έρχεται ο μπαμπάς, έρχεται ο
μπαμπάς».

Το τραίνο δάφτανε στις τέσσαρες. Άπο
τις τρεις όμως ήταν στο σταθμό ή μα-
μά, ή θείσα Κατίνα, ο Μάριος, ο Εδγέ-
νιος και ο Χαρίλαος. Οι περδικούδες
έβαιναν σιδό σπύτι. Ούτε όταν έρρευε
ο μπαμπάς, την κατευόδιαν οδτές,
ούτε τώρα ήρθαν να τον ύποδεχθοδν. Οί
περδικούδες μόνο τη μαμμά άγαποδν και
μόλις ξυπνήσουν, την θέλουν κοντά
τους.

Αχ, πώς άργεί το τραίνο! Μήπως
έχει καθυστέρηση; Όχι, δέν έχει κα-
θυστέρηση, ά, λ' έτσι φαίνεται πώς άρ-
γεί το τραίνο, όταν φέρνγη τον μπαμπά...

Σε κάθε ήχο πού άκούδν, όλοι νομί-
ζουν ότι σφουρίζει το τραίνο και παδουν
τις όμιλίες για ν' άκούσουν καλύτερα.

Όχι, δέν ήταν το τραίνο, ήταν ή
κασιόκα τοδ σταθμάρχη πού έβέλαξε
ή ο πετεινός τοδ κλειδοχού.

Άλλ' έπι τέλους έσφύριξε και το
τραίνο. Νά το, έρχεται το τραίνο πού
φέρνει τον μπαμπά άπό μακριά-μα-
κριά.

Οι τά μάτια τους τέσσαρα, να ι-
δοδν τον μπαμπά.

Νάτος ο μπαμπάς, ήρθε ο μπαμ-
πάς!

Γεμάτος χαρά, κατεβαίνει ο μπαμ-
πάς, φιλεί τη μαμμά, τη θείσα Κατίνα,
το Μάριο, τον Εδγένιο, το Χαρίλαο.

—Μπαμπά, έχω σε είδα πρώτος!
λέγει ο Μάριος.

—Όχι, έχω σε είδα πρώτος, έπεμ-
βαίνει ο Εδγένιος.

Και ένφ ο Μάριος και ο Εδγένιος

λογομαχοδν ποιός είδε πρώτος τον
μπαμπά, όλοι τραβοδν για το σπύτι.

Τις εύθυμες όμως και ζωηρές όμι-
λίες διακόπτουον κλάματα δονατά τοδ
Χαρίλαου, —τοδ Λιολιόδ, όπως τον λέ-
γουν γαϊδευτικά.

—Τι έχεις, Λιολιό μου; τί έχεις
παιδάκι μου; τον ρωτά ο μπαμπάς.

—Έγώ σε... είδα πρώτος! άπνιτά
με άναφυλλητά ο Λιολιός.

—Νά, παιδί μου, σ' με είδες πρώ-
τος, μην κλαίς.

—Όχι, μπαμπά, φωνάζουν τότε
τά άλλα δύο παιδιά. Εγώ σε είδα πρώ-
τος. Εγώ σε είδα πρώτος!!

—Νά, παιδιά μου, είπε ο μπαμ-
πάς. Κι' ο Μάριος με είδε πρώτος
και ο Εδγένιος με είδε πρώτος, και ο
Λιολιός με είδε πρώτος, και ή μαμμά,
με είδε πρώτη. Όλοι πρώτοι με είδατε!

Και τότε ο Λιολιός γελαστός, με τά
μάτια ακόμη δακρυσμένα, ρωτά τον
μπαμπά.

—Μου έφες καμμένες, μπαμπά;
Στο σπύτι οι περδικούδες κοιμώντα-
νε. Όταν ξύπνησαν, ή μαμμά τις έφες
στην άγκαλιά της, ή μίτ άπό το ένα
μέρος και την άλλη άπό το άλλο, στον
μπαμπά.

Αούτες, άφοδ τον κοιτάζαν με προ-
σχή μια στιγμή, έχόρισαν άπό το άλλο
μέρος κι' άρχισαν τά κλάματα. Τον
είχαν ληημονήσει τον μπαμπά.

Αχ, σκληρές περδικούδες!

Π. Α. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Άπο τη νύχτα τοδ Θεοδ είμαστε
ξυπνοί. Επαλωμένοι στο κρεβάτι, βα-
ριεστιμένοι άπ' τά κοινόπια πού
άναττέναζαν γόρω άπ' τά προσκεφά-
λια, δλέπουμε το καντηλάκι να χαι-
δεύει τά ένυθά γένεια ένός Έστα-
ρωμένου. Σιγά-σιγά στο ταβάνι ζωή-
ρευε μια άστρη λουρίδα. Ύστερα σκο-
τεινές λιγνές γραμμούδες περπατοδ-
σαν άπάνω της ροθμικά και γανόνταν
στην άκρη της: ήταν οι άνθρωποι,
πού περνοδιόβαιναν άπ' έξω.

Ο μπαμπάς και ή μαμμά κοι-
μώνταν άκόμα βαθειά. Στο τέλος,
με τις κάλτσες μόνο, με τά παπούτσια
στο χέρι, βγαίναμε πιά στην ήσυχη,
δροσερή σήλη.

Ήταν την ώρα πού έβγιναν οι ά-

τλείωτοι ήλιοι, κόκκινοι σάν το κόρ-
βουνο, περριυμένοι πάχνη. Τά φύλλα
της μουριά: άλαφροκοκκίνιζαν άπ' το
φως και στον άρδαστωμένο τοίχο χό-
ρευαν οι μαύρες βούδες τους: τά δει-
λινά, σάν κοριτσάκια με άστρες και
τριανταφυλλένιες νυτκιές, δέν τάχε
πάρει άκόμα ο ύπνος (πύτα κοιμώνται
την ήμέρα): μόριζαν άκόμα σάν να'αν
βράδυ-βράδυ. Μά εκείνη πού μās κα-

λόπιανε πιδ πολύ, ήταν ή μικρούλα ή
τριανταφυλλιά, ή φωτειμένη μέσα στο
βαρελάκι, πού μās την έκλεψαν μιά
νύχτα. Πώς μόριζε, ή γλοκειάμου ή
τριανταφυλλιά! Όταν μās την ξερρί-
ζωσαν και μās την πήραν, έκλαφα σά
νάχασα μιάν άδερφοδλα. Ποιός ήτανε,
δέν το μάθαμε ποτέ. Βίβλια. ά, έρχό-
τανε στο σπύτι, θά βλέπαμε πληγω-
μένα τά χέρια του. Την πήρε, ποιός
έφερε πού την έφύτρεψε... Στο σπύτι
του... Ίσως πιά να την άφησε και να
ξεράθηκε. Άπο τότε το σπύτι μας
σάν ν' άλλαξε: εκείνη τοδ σκορποδσε
τη μορφοδιά της σάν άγιασμό...

Ύστερα άρχισε να φυτρή, δονατώ-
νοντας όλοένα: υ' εκείνον τον καλο-
καιρινόν άνεμο, όλα φοροδσαν τά κυ-
ριακάτικα τους. Ο ουρανός, ή θάλασ-
σα, τά σπύτια, οι δρόμοι, οι φουντωτές
πικροδάφνες... Φυτοδσε στις κουρτί-
νες, στα χαρτιά μας, στα πλουμένα
και σιδερωμένα μας λινά. Στα τραπέ-
ζια, στις ντυμένες πολυθρόνες, στη βι-
βλιοθήκη, στην καθρέφτη και στο
γαλάκι της λάμπας κατακάθιζε μια ά-
λαφρή χωματένια άχνη, πού αδιάκοπα
την τινάζαμε με το φτερό και με το
πινί. Οι πόρτες δέν έσφαλοδσαν: μά:
έφυγαν άπ' τά χέρια κι' έκλειναν μό-
νες τους. Όρες-ώρες, θεόρατες λεο-
κές στήλες, κινούμενες, έφυγαν στο
δρόμο: ύστερα έπεφταν στάχτη ή τις
έπαιρνε ο άέρας.

Γλόφοντας στα χείλια ένα χοντρό
κούφιο καϊάμι, καμωμένο σά σου-
ράβι άπ' το γαλατά μας, (τούχαμε πά-
ρει τόσα, όταν πηγαιναμε στο σταδλο
του), πέρναμε το δρόμο για την έξοχή.
Στά δρομαλάκια της χόρευε ή σκόνη.
Απάνω στα δέντρα, ο άέρας έκανε
κούνια μόνος του: «κρίι κρη κρη κρη»
έτριζαν παραπονιάρικα τά κλαριά: έ-
κλεινες τά μάτια σου και νόμιζες πώς
είναι το φθινόπωρο και κλαίει... Άλ-
λοδ, κινούσαν σημαίες: ένας στρατός
άπο λογής λογής δέντρα ήταν σαμα-
τισμένος πλάι στον μεγάλο δρόμο κι' έ-
περίμενε να ξεκινήση: ήταν σε τέ-
τοιον άναδρασμό, είχε σηκώσει τόσον
κουρνιαχτό! Τά πεδκα κυνηγιώνταν
στον κατήφορο της ρεμματιάς, πού το
νερό σχεδίαζε άσπρα στεφάνια και τ'
άφινε στις ρίζες των βράχων. Πόσα
φύλλα, πόσα φύλλα! ή περιουσία τοδ
φθινοπώρου...

Όλα θέλανε να πάνε κάπου, να
φτάσουνε κάτι, να πεταχτοδν άπάνω!
Μόνο το άπόγεμα άρχιζαν να ήσυ-
χάζουν: ώς και τά κύματα της θάλασ-
σας, σά να μετανοιώνουν, έκείνη την
ώρα, γιατί να μαλώνουν όλη την ή-
μέρα, και δέν άκούνε πιά τον άνεμο;
και τότες άκόμα φυτρά, μ' οι πνοές
είναι ζεστές και λιγότερες: πίσω άπό
κάθε πλίνυ τοιχάκι άντικρύζαμε κι' έ-

ναν έρμημον άγρό, γεμάτον φως ξανθό κι' άφροντισιά· κάπου-κάπου τρεμουλιάζουν τα κίτρινα γένεια λιγοστών σαχυρών... Κι' όσο ο ήλιος κατεβαίνει, και μία μελανάδα απλώνεται δόλογορα, λουλούδια ζωντανά, λουλούδια πράσινα, λουλούδια κόκκινα, λιλιά, μαδιά, κάτασπρα, άρχίζουν να κινούνται στην έκταση, που πριν ήταν άδειανή κι' άγονη: είναι οι κυρίες που βγαίνουν περίπατο... οι μιλιές τους, τα γέλια τους, τα τραγούδια τους σκορπίζονται και χάνονται... Πώς τις αγαπώ αυτές τις φορεσιές, με τα τροφερά χρώματα, που δεν τα μαράννει μήτε ο χειμώνας, μήτε η τρικυμία, που άνθίζουν άπάνω στο βράχο κι' άπάνω στο χιόνι...

Τ' άστρα βγαίνουν ένα-ένα· ύστερ' από λίγο ο ούρανός τανάβει όλα... Ξαπλωμένος άπάνω σ' ένα δεμάτι σανό, μπορεί κανείς να τα καμαρώνη... μα έμεις θα γυρίσωμε στο σπίτι... Μοιάζουν σαν πεταλούδες και τρέμουν και δεν πετούν, που σπαράζουν σά νάναι καρφωμένες... όταν φυσάει όμως δυνατά τη νύχτα, και βουίζει όλη η άτμοσφαίρα, θαρρείς πως είναι άπελπισμένα, χαμένα φωσάκια ναυαγίων...

Όταν γυρνάμε στο σπίτι, θέλωμε άκόμα ναδούμε μια λάμπα, μια γιαγιά να νοστάζει κοντά στο φωτίλι της. Μπορεί να της ζητούσαμε να μάς πη κι' ένα παραμύθι... τόν Έφτασκέπαστο Βασιλέα, τόν Κόκκορα με τα Τσόκαρσ, τόν Φλωρεντίνο και τήν Περθέντα... Άα, που τώρα γιαγιά! Τώρα τήν πήρε ο ύπνος μέσ' στον τάφο της...

(Σάν Ζωή και σάν Όνειρο)

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟ ΜΙΑ ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ

Άγαπητοί μου,

ΥΤΕΣ τις ημέρες είχα τη μεγάλη ευχαρίστηση να ξαναβρω, μετά χρόνια, ένα παλιό μου φίλο Γερμανό, τόν συγγραφέα κ. Μάξ Χόχδορφ. Τόν είχα γνωρίσει όταν πρωτοήλθε στην Ελλάδα νέος, σχεδόν παιδί. Σήμερα είναι άντρας κι' ένας από τους γνωστούς λογοτέχνες της Γερμανίας. Έχει γράψει ένα πλήθος διηγήματα, μυθιστορήματα, δράματα, τεχνονομικά και φιλοσοφικά έργα. Πρώ του πολέμου, ήταν καθηγητής της Συγκριτικής Ιστορίας των Βορρ-τεχνικών στο Πανεπιστήμιο των Βρυξελλών. Τώρα μένει στο Βερολίνο, δ-

που δημοσιεύει δλοένα βιβλία και δίνει έργα του στο θέατρο. Έξερει πέντε ξη γλώσσες και μιλεί ώραιότατα τα ελληνικά. Έχει γράψει και διηγήματα μ' ελληνική υπόθεση, που τώρα μάλιστα θα μεταφραστούν και στη γλώσσα μας. Άγαπή πολύ τήν Ελλάδα, —τη νέα, τη σημερινή, όχι μόνο τήν αρχαία σάν μερικούς ξένους φιλόλογους ή αρχαιολόγους, — ενδιαφέρεται για τη ζωή της, τήν τέχνη της, τη λογοτεχνία της και όλα. Κι' ήρθε πάλι να ιδη από κοντά αυτή τη ζωή, όχι τα Μουσεία, και να ξαναβρη τους παλιούς του φίλους, που σ' αυτό το διάστημα δεν έπαψε να τους θυμάται.

Ήρθε λοιπόν και σέ μένα. Καθήσαμε οι δύο μας στο γραφείο μου κι' άρχισαμε να μιλούμε για τα περασμένα και τα τωρινά. Άλλά τί να σάς πω! μπροστά 'ς αυτό τόν Γερμανό, που τόν ξανάβλεπα ύστερ' από τήν ήττα, τήν καταστροφή της πατρίδας του, ήμουν λιγάκι στενοχωρημένος... Φυλαγόμενοι προπάντων να τού μιλήσω για Γαλλία, για Γάλλους συγγραφείς, για γαλλικά έργα που ήξερα πως άλλη φορά τάγαπούσε και τα εθαύμαζε, και που βέβαια — έλεγα — σήμερα θα τα μιλούσε. Άπόφευγα άκόμη να τού αναφέρω το μάγκο, να τόν ρωτήσω άξαφνα πόσα εκατομμύρια μάγκα τήν ημέρα θέλει τώρα για να ζή στην Άθήνα, — έδω που άλλοτε θα τού έφθναν πέντε, — για να μη τού θυμίσω τήν οικονομική τοδλάχιστο καταστροφή... Φαντασθήτε όμως τήν έκπληξή μου όταν τόν άκουσα να μου μιλά γι' αυτά τα πράγματα ό ίδιος, και μ' ένα τρόπο μάλιστα που δεν τόν περίμενα ποτέ!

— Κατοικώ, μου είπε στη Γερμανική Σχολή, γιατί δεν μπορεί να πληρώσω ξενοδοχείο. Έμεις οι Γερμανοί, βλέπετε, είμαστε τώρα φτωχοί... Φτωχύνουμε, ναί. Ένα εκατομμύριο μάγκα μας μόλις κάνουν μια λίρα. Άλλά... άλλά τί συμβαίνει; Πάντα στην Τέχνη, σιή Λογοτεχνία, στην Έπιστήμη, είμαστε οι πρώτοι τού κόσμου!

Σέ λίγο πάλι τόν άκουσαν άμωδότης είχε μεταφράσει τελευταία σιά γερμανικά κάποιο μυθιστόρημα τού Μπαρμπίς, ενός από τούς πιο μεγάλους συγγραφείς της σημερινής Γαλλίας. Και χωρίς να τόν ρωτήσω, μαντεύοντας τήν άπορία μου, έξακολουθούσε:

— Ά, τούς αγαπώ τούς καλούς Γάλλους συγγραφείς! Και μετά τόν πόλεμο άκόμη είμαι θανασιστής και προσωπικός φίλος τού Άνατόλ Φράνς, τού Ρομάν Ρολλάν, τού Μπαρμπίς, (και μου άπεριόρησε άκόμη μερικά από τα γνωστότερα όνόματα της σύγχρονης Γαλλικής λογοτεχνίας.) Τό πνεύμα δεν έχει πατρίδα. Μπορεί τόν Γερμανικό να είναι τόν άνώτερο όλων· μα και τόν Γαλ-

λικό είναι μεγάλο κι' αξιοθαύμαστο. Έπειτα εγώ δέν φανατίζομαι με τήν πολιτική, ούτε κρίνω τα πράγματα από πατριωτική άποψη. Κι' έδω που ήρθα τώρα; κανένα από τούς παλιούς μου φίλους, λογοτέχνες, καλλιτέχνες κι' επιστήμονες, δεν τόν ρωτήσα άν είναι Βενιζελικός ή Βασιλικός. Μου είναι άδιάφορο. Όσους αγαπούσα κι' έκτιμούσα, τούς αγαπώ άκόμα και τούς έκτιμώ. Καλ θέλω να γνωρίσω και τούς νέους που φάνηκαν έντωμεταξύ στην Ελλάδα, πρόθυμοι να τούς εκτιμήσω κι' αυτούς και να τούς αγαπήσω, να μιλήσω για τα έργα τους στην Γερμανία, να μεταφράσω κι' όσα αξίζουν.

Έτσι μου μίλησε ένας Γερμανός λογοτέχνης. Καί τί άποδοτική, μα και τί διδακτική μια τέτοια δμιλία για έναν Έλληνα! Πρώτα-πρώτα προσέφερε σιή φιλοπατρία τού άνώτερου αυτού ανθρώπου. Όσο κι' αν άναγνωρίζω τό πνευματικό μεγαλείο της Γαλλίας, επάνω απ' όλα βάζει τό πνευματικό μεγαλείο της πατρίδας του. «Έύχαστε οι πρώτοι τού κόσμου!» σάς λέει με περηφάνια. Ναί, μα ίδιη και τή μεγαλοφυχία αυτού τού πατριώτη. Δεν τόν τυφλώνει ή έχθρα, τό φυλετικό μίσος. Δεν σβύνει τή Γαλλία με μια μονοκοτονία. Δεν άρνείται κάθε τί γαλλικό, επειδή είναι γαλλικό. Τού άρέσει ένα μυθιστόρημα τού Μπαρμπίς; τό μεταφράζει. Τού άρέσει ένα έργο τού Άνατόλ Φράνς; Γράφει γι' αυτό μια μελέτη. Κι' έξακολουθεί ις φιλικές του σχέσεις με όλους τούς Γάλλους συγγραφείς που είχε γνωρίσει προ τού πολέμου. Και μιλεί για τή Γαλλία με τήν ίδια άπάθεια, άμεροληψία κι' εθνικότητα που θα μιλούσε και για τήν Κίνα ή τόν Μεξικό.

Πόσο διαφορετικά σκεπτόμαστε μετς στην Ελλάδα! Πόσο τυφλώνει έδω τό πολιτικό πάθος κι' αυτούς άκόμη τούς λογίους, τούς συγγραφείς, που θεωρούνται «άνώτεροι» άνθρωποι! Έξρω άξαφνα «άνταρτικούς», που από τή Γερμανία δέν παραδέχονται πιά ούτε τόν Γκαίτε! Καί ξέρω άλλους, άντίθετους, που τίποτε γαλλικό δέν άναγνωρίζουν. Φαντασθήτε τώρα ως πού φτάνει τού κοινού ανθρώπου ή έντίθεια κι' ή μικροφυχία!.. Ήθελα να σάς αναφέρω παραδείγματα, άλλά είναι δλωσδιόλου περιττό. Δεν τα ξέρετε, δέν τα βλέπετε, δέν τάκούτε καθεμέρια; Μέσα στάν τ'όδιο κόσμο ζήτε και σεις... Άλλά γι' αυτό ίσα-ίσα θέλω να σάς κάμω σήμερα νάκούσετε τή συνομιλία μου με τόν κ. Χόχδορφ, ένα συγγραφέα Γερμανό. Σας δείχνει πως ο άνώτερος άνθρωπος συνδυάζει πατριωτισμό με μεγαλοφυχία, πως ξέρει νάναι δικαίος και προς φίλους και προς έχθρούς.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα τού Άνατόλ Φράνς
μαζί του JULES SANDEAU.]

ΙΘ'. (Συνέχεια)

Οι μητέρες δέν τολμούσαν πιά να φιλήσουν τα παιδιά τους και τό πλήθος, άντι να γυρίση στα σπίτια, έμεινε άκίνητο στην παραλία. Σ' όλα τα στόματα ήταν τόνος τού μικρού Στέφανου.

Ο γιος τού καπετάν-Κουπιά διηγήθηκε όλα τα συμβάντα ως τή στιγμή που ήρθε τό φοβερό έκείνο κύμα και τούς κατακόλησε στην κορυφή τού Βράχου τών Γλάρων. Είδε τόν Στέφανο να τόν σαρώνη τό κύμα κι' έτρεξε να τόν κρατήσει. Άλλ' από τήν ώρα εκείνη, δέν θυμόταν πιά τίποτα ο μικρός Κουπιάς.

Τή διήγηση τού γιού άποτελείωσε ο πατέρας. Τούς βρήκε τα ξεμερώματα, ξαπλωμένους όλους επάνω στο βράχο, άκίνητους και παγωμένους. Στην αρχή ένόμισε πως τα κακόμοιρα τα παιδιά ήταν πεθαμένα κι' όταν τα μέτρησε, ένόμισε πως μετρά κορπάκια. Ήταν εκεί όλα έκτός από ένα: τόν Στέφανο. Οι πατέρες τα τόλίζαν με σκεπάσματα, τα έτριφαν καλά-καλά και κατόρθωσαν να τα ζωογονήσουν.

Έτσι από μια ώρα, ήταν όρθια όλα και καθώς έτρωγαν σά γλάροι, έκλαφαν και τό μικρό χαμένο σύντροφό τους... Στο άναμεταξύ, ο καπετάν-Κουπιάς με δύο-τρεις άλλους έφαξε όλο τόν Βράχο τών Γλάρων, άλλά δέν κατόρθωσε να ναναλόφη τίποτα.

Κατά τό λέγειν των παιδιών, ο Στέφανος είχε άποκάμει, οι δονά μεις του είχαν έξαντληθή και δέν μπόρεσε νάνθήξη τή φεβερή έκείνη νύχτα. Κι' αν άκόμη [δέν τόν έσάρωνε τό τελευταίο κύμα, θα τόν έβρισκαν χωρίς άλλο νεκρό άπάνω στο βράχο. — Τήν καϊμένη τήν κυρία! είπε ο φαράς με συγκίνηση. Μάρτυς μου ο Κύριος πως θα έθυσίαζα δύο μου δάχτυλα αν μπορούσα να τής φέρω τό μονάκριβό της.

— Άχ, αναστέναζε ο μικρός Πλουμύρης· αν μάκουγαν έμένα τάλα παιδιά, δέν θαχαμε τώρα αυτά τα βάσανα. Τέλος οι οικογένεις τού χωριού γύρισαν στα σπίτια τους κι' ο γέρος παππας συνόδευσε τήν κυρία Ειρήνη, που τήν πήγαν σπίτι της λιγοθυμισμένη.

Κ'.

Τό θαύμα

Πολλήν ώρα έμεινε έτσι άναίσθητη. Άφού συνήλθε, δέν ήξερε κι' αυτή αν όσα της συνέβησαν ήταν άληθινά ή αν έβλεπε όνειρο.

Τα πράγματα όλα τακτικά, στη θέση τους, και τα παιχνίδια τού Στέφανου, και τό βιβλίο του άνοιχτό άπάνω στο τραπέζι... Ήλιος λαμπρός έφώτιζε τήν κάμαρα... Η μητέρα κοίταξε δεξιά κι' άριστερά φεβισμένη σά να ζητούσε κάτι τί... Πήδησε από τό κρεβάτι της κι' έτρεξε στο κρεβάτι τού Στέφ-

«Τό παιδί μου!... Πού είναι τό παιδί μου;...» (Σελ. 229, στ. γ')

νου. Μα ήταν άδειανό κι' ο Στέφανος έλειπε. Τότε θυμήθηκε ή δυστυχισμένη πως όλα ήταν άληθινά.

— Παιδί μου! Παιδί μου! φώναξε και ξαναλιγοθύμισε.

Όταν συνήλθε και πάλι, κοντά της καθόταν ο γέρος παππας, της κρατούσε τα χέρια και προσευχόταν. Εκείνη άρχισε να τού μιλά, να τόν παρακαλή:

— Πήτε μου, αϊδεσιμώτατε, θέλω να τα μάθω όλα... Μή φοβάστε μήν πάθω τίποτα... όχι, θα είμαι γενναία... πήτε μου, σάς παρακαλώ...

Ο έφημέριος της διηγήθηκε όσα ήξερε. Εκείνη τόν άκουγε, δέν έχόρταινε

να τόν άκούη. Μόνο καθώς τόσο έκοβε τή σπαρακτική διήγηση φωνάζοντας: «Παιδί μου! μάτια μου!...» Έπειτα, άφού ο έφημέριος τελείωσε, ή δυστυχισμένη μητέρα είπε:

— Λοιπόν πάει, πέθανε!... Όλα τέλεια έόρισαν και μόνο τό παιδί μου δέν θα γυρίση ποτέ. Νά σά; πω ένα λόγο, ή δεσποτά; Ό,τι έπαθα τό άξιζα. Ό Θεός μ' έτιμώρησε κι' έλαμε πολύ καλά. Ήλουν κακή μητέρα και σάς τό λέω να τό ξέρετε... Είχα χάσει δύο παιδιά, μου πεθάνανε στην άγκαλιά μου, τό έβ' ή μόνη μου κι' έπρεπε να περάσω τή ζωή μου να τα κλαίω.

Γεννήθηκε ο Στέφανος και οε λίγα χρόνια τα είχα σχεδόν ξεχασμένα... Τόν είχα κυφό καμάρι τό νέο μου γιό· ή όμορφιά του κι' ή χάρη με μεθούσαν... Σέ λίγες μέρες θάρχόταν ο άντρας μου να μάς πάρη... Τήν άλλη φορά που έφυγε, χωριστήκαμε λοπημένοι και τώρα σέ λίγο έπρόκειτο νάνταμαθούμε με χαρά. Μα όχι!.. Η εύτυχία μου, βλέπετε, ήταν πάρα πολλή! δέν είχα τό δικαίωμα να είμαι τόσο εύτοχισμένη... Ο Θεός μ' έτιμώρησε δίκαια και δέν παραπονιέμαι καθόλου.

«Κι' έπειτα εγώ είμαι ή αίτία, εγώ φταίω... Γιατί πόσα προηγουμένα δέν μου έστειλε ο Θεός!... Αδτή ή θάλασσα, που τόσο τήν αγαπούσε τό παιδάκι μου, δέν έστρεψε πώς μ' έρόβιζε!.. Σά να με έλεγε κάποιος πως τό τραβόσας έτσι μόνο και μόνο για να μου τ' κατείχη... Έπρεπε νάχω τό νού μου, να προσέχω, ούτε στιγμή να μη τάφινω από κοντά μου. Κι' όμως άποκοιμήθηκα σάν κοιτή... Άχ, πως άφησα να με πάρη ο ύπνος!..»

Τέλεγε αυτά χωρίς να κλαίη, χωρίς να δακρύζει καθόλου. Άναστένανε μόνο, είχε δόσποναι και της έρχόνταν περιδοκίες έξάφνης παραφροσύνης. Τότε ή δυστυχη έλεγε λόγια τρελλά:

— Μήν κάνετε κρότο, σιγά σιγά... Μή μιλήτε δυνατά, γιατί και τα τρία κοιμούνται εκεί. Έκλεισα τήν κουνοπιέρα, να μην έννοχη τα ματάκια τους τό πολύ φως. Τι καλά!.. Ο καπετάν Κουπιάς τα βρήκε και τα τρία πλαγιασμένα άπάνω στην κορφή τού Βράχου! Και δέν ξέρετε πόσο είναι κουρασμένα!.. Άμα ξυπνήσουν, θα σάς τα δείξω.

(Έπεται συνέχεια)

Μεταφράσεις Π. Ι. Φ. και Γρ. Σ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ

(Αριθ. Έργο. 61).
Πάλι από χρόνια ύστερα, στο δ-
μορφο γυρνῶ
σιὸ γραφικό μου, ἥσυχο κι' ὄρατο
[χωριουδάκι,
πὺν ἀπαλὰ ἀπλώνεται στὰ πλά-
για ἀπ' τὸ βουνό
καὶ πὺν τίς σκέψεις μου ἦτανε
[στὰ ξένα λιμανιά.

Πάλι ἀπὸ χρόνια ὕστερα, τίς πρά-
[σινες πλαγιές
καὶ τὸ καθάριο κι' ἤρεμο θωρό
[τὸ ποταμὶ
καὶ τοῦ ἀρχαίου κάστρου του τίς
[τάπιες τίς παλιές
καὶ καθετὶ πὺν ἐννῶρισα σὰν ἡ-
[μουντα παιδιὰ.

Καὶ βλέπω ἀκόμη κάτασπρο ἀπὸ
[μεσ' ἀπὸ τὰ δεντριά,
τὸ πατρικὸ σπιτάκι μου ἥσυχα νά
[προσάγει
μὲ τ' ἀψηλὸ πλατάνι του καὶ τὴν
[κληματιά
Ποῦ ἀπ' τὸ γέρο πλάτανον εἶνε
[σκαρφαλωμένη.

Καὶ ἡ θωριά του θύμῃσες φρό-
[νει μου μακρυνές,
γιὰ εὐτυχίες κάποιες μου πὺν
[διάβηκαν κι' ἐσβύσαν,
γι' ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια μου θλί-
[ψες μου καὶ χαρές
πὺν μοναχὰ μιὰ θύμῃσες ἀπόμα-
[κη μ' ἀφῆσαν.

Κι' ὅλες αὐτὲς οἱ θύμῃσες μοῦ
[σφιγγουν τὴ καρδιά,
καὶ ἀπαλὰ στὰ μάτια μου 'να
[δάκρυ ἀνεβαίνει.
Τί μαύρη καὶ τί δύστηνη πὺν
[εἶναι ἡ ξενιτιά!
Καὶ τὴς πατρίδας ἡ ζωὴ πόσο 'ναι
[εὐτυχισμένη.

Ονειρεμένη Ἑλλάδα

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

ΤΩΝ ΑΓΡΙΟΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝ

(Αριθ. Έργο. 51)

... Ἀφ' οὗ ἐστῆσαν τὰ δίχτυα, ἔ-
[νας ἀπ' αὐτοὺς χῶθηκε μέσα σὲ
κάτι βάτα πὺν ἦ'αν ἐκεῖ κοντὰ
κι' ἄρχισε, πότε μὲ τὸ στόμα του
καὶ πότε μὲ μιὰ σφυριχτοῦλα, νά
προσποιοῖται τὴ φωνὴ τοῦ ἀγριο-
περιστεροῦ, τόσο ὅμοια, ὥστε
νομίζεις ὅτι ἡ φωνὴ αὐτὴ ἐβγαίνει
ἀπὸ λάρυγγα πουλίου.

Τὰ ἀγριοπεριστερά, μόλις ἄ-
κουσαν τὴ φωνὴ τοῦ κινήτου, χύ-
θηκαν πρὸς τὰ ἐκεῖ κατὰ μπου-
λούκια καὶ πολλὰ ἐπεφταν μὲς
στὰ δίχτυα.

Ὅταν βρισκόνταν πιά μέσα σ'
ἐκείνῃ τῇ φυλακῇ, τίναζαν τρε-
μαγμένα τίς φτερούγες τους νά
γλυτώσουν, μὰ τοῦ κάκου.

Τότε ἕνας ἄλλος ἐβρεχε, τὰ
ἐβγαζε ἀπὸ τὰ δίχτυα καὶ τὰ ἐ-
βαζε σ' ἕνα μεγάλο κλουβί.
Κάπου-κάπου, ἕνα ἀγριοπερί-
στερο πὺν εἶχε μπλεχθῇ στὰ δί-
χτυα, τινάζοντας μὲ μανία τὰ
φτερά του, κατόρθωνε νὰ φύγῃ.
Ἐκονόταν τότε πὺν ψηλά, ἔκανε

λίγες βόλτες κι' ἐφύγεε πὺν
μακρὰ στὴν πεδιάδα...
Αὐτὸ ὅμοι γινόταν πὺν ὁπάρ-
[νι' τὰ περισσοῦτερά ἀγριοπερί-
στερα ἔμεναν στὰ δίχτυα φυλα-
κισμένα...

Μόνο ἐκεῖνα πὺν στὸ κλεισίμο
τοῦ δίχτυου ἔμεναν ἔξω, σκορπι-
ζόνταν στὸν ἀέρα κατατρομα-
γμένα...

Ταπεινὸ Δουλούδι

ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΕΠΟΧΕΣ

(Αριθ. Έργο. 42.)

Ὅταν ἔρχεται ὁ χειμῶνας,
κάνει κρύο, παγωνιά,
ἀστράπες, πέφτουν χαλάζια,
χιόνι, μπόρες καὶ νερά
καὶ ἀπλώνεται ὁλοῦδε
μιὰ μεγάλη καταχνιά.

Ὅταν ἡ ἀνοιξὴ προβάλλῃ,
ἔρχονται ὅλα τὰ πουλιά
τὸ καθένα μιὰ φωλιά,
τὰ λουλούδια ὅλα σκορπᾶνε
μια γλυκεῖα μοσχοβολία.

Μετὰ φτάνει καλοκαίρι
μὲ τὰ φρούτα τὰ πολλά
παύουν ὅλα τὰ σχολεῖα,
χαίρουν δάση καὶ βουνά
κι' ὁ λαμπρὸς ἥλιος γελᾷ
καὶ ὅλα εἶναι μιὰ χαρά.

Μὰ σὲ λίγο ὁ μῶνος σκεπάζει
συγνεφιά τὸν οὐρανὸ
τάνθια πέφτουν μαρμαμένα,
γέρνει τὸ κάθε δέντρο
καὶ ψυχρὸς βροχίος ἀρχίζει
νά φυσᾷ ἀπ' τὸ βουνό

Ταλχάρ

ΡΗΤΑ ΔΙΑΦΕΥΔΟΜΕΝΑ

(Αριθ. Έργο. 52.)

Μιὰ φορὰ ὁ καθηγητὴς μ' ἔ-
βγαλε στὸ μίθημα.

Ἐξάφνα θυμῆθηκα τὸ «Ὀὐδεὶς
σιν γήρας μετενόησε» καὶ δὲν ἔ-
βγαλὰ μὴλιά. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ κα-
θηγητὴς ἐπέμενε νά τοῦ πῶ τὸ
μῆμα, ἄρχισα νά τὸ γράφω
στὸν πίνακα.

«Τ' εἶν' αὐτὰ;» τοῦ κῆρυ, λέγε
το προσφορικῶς.

Μὰ ἐγὼ τὸ χαβί μου «δὲ ὁ
διδάσκαλος θυμωθεὶς μὲ ἐγρά-
πισε».

Συμπέρασμα: Σιώπα ὅταν
πρέπει καὶ μίλα ὅταν πρέπει.

Ἄλλη μιὰ φορὰ ἕνας «ὄνος»
μὲ «ἐλάττωσε».

«Εἰ ὄνος λακτίσῃ με, σκέφθη-
κα, γὰρ ἀντιλακτίσω αὐτόν;»
κι' ἔφυγα χωρὶς νὰ μιλήσω.

Μὰ ὅταν σὲ λίγο τὸν ἔα-
ναπάντησα, μὲ ἐναλλάκτισε καὶ
πάλι δὲν ἀνταπέδωσα τὸ λά-
κτισμα. Τὸ ἴδιο μετ' ἐνέρη ἀκό-
μη δυὸ τρεῖς φορές.

Μὰ τὴν τελευταία φορὰ λη-
σμονῆσι τὸ ρητὸ καὶ «ἐντελέ-
κτισα τὸν ὄνον».

Ἀπὸ τότε, ὅταν μέλλει, ἀλ-
λάξει δρόμο γιὰ νὰ μὴ συναν-
τηθῶμε.

Συμπέρασμα: Εἰ ὄνος λακτίσῃ
σε, ἀντιλακτίσῃ αὐτόν διὰ νὰ
ἡσυχᾷς.

Μιὰ μέρα σκέφτηκα τὸ ρητὸ
«Ἀναβὲ τὸ λυχναρί σου προτοῦ
νὰ σ' εὖρη νύκτα» κι' ἐν ᾧ ἀκλό-
μη εἶχε ἥλιο, ἀναβὰ τὴ λάμπα.
Μὲ εἶδαν μερικοὶ καὶ μὲ πῆ-
ραν γιὰ τρελλό.

Συμπέρασμα: Ἀν θέλῃς νὰ μὴ
σὲ πᾶρουν γιὰ τρελλό, ἀναβὲ τὸ
λυχνάρι σου τὴν ὥρα πὺν πρέπει.
Φιλέημος

ΕΠΙΚΑΙΡΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

(Αριθ. Έργο. 50)

Μιὰ φορὰ, ὁ γερο Χρόνος βα-
ρέθηκε τὴ μοναξιά του καὶ ἀπε-
ράσιος νὰ κάμῃ ἕνα μεγάλο γεύ-
μα στὰ παιδιὰ του.

Τὴν ὁρισμένη ἡμέρα ἦρθαν
πρῶτα πρὸς αὐτὸν οἱ Αἰῶνες γέροι μὲ
ἄσπρα γένεια, ντυμένοι ὁ καθέ-
νας μὲ ρούχα τῆς ἐποχῆς του·
ἔπειτα οἱ Χρόνιοι, κοπέλλες μὲ
τέσσερες ὑψηλότερες ἢ κάθε-μιά,
τίς «ἔτοχες» τέλος· ἐφθάσαν οἱ
Μῆνες, παιδικὰ ἴσα μὲ δώδεκα
χρονῶν.

Στὸ γεῦμα, μὴνοφαγητὸ μὰ διά-
φορα μινερεμῆματα, εἶχαν τίς ἡ-
μέρες. Ἀπὸ αὐτὲς ὁ Χρόνος καὶ
οἱ Αἰῶνες ἔφταν ἀναρίθμητοι.
Οἱ Χρόνιοι ἄλλες ἔφαγαν 365
καὶ ἄλλες 363, γιὰ παραπάνω δένει-
χαν ὁρῆξ' ἀπὸ τοὺς Μῆνες ἄλ-
οι ἔφαγαν 30 καὶ ἄλλοι 31, ἀλλὰ
ὁ πῶς καχεκτικὸς ἀπὸ τὴ συντρο-
φία, ὁ Φεβρουάριος, δὲν εἶχε ὁ-
ρῆξ' καθόλου καὶ δὲν κατάφερε
νὰ φάει παραπάνω ἀπὸ 28. Ἐ-
πειδὴ ὅμως δὲν μπορούσε νὰ τίς
ἀφήσῃ, ὥρτησε τὸν γερο-Χρόνο
ἀν μπορῇ νὰ τίς βάλῃ στὴν τσέ-
πη του καὶ νὰ τρώῃ καμμιὰ ὁ-
ποτε πεινούσε.

Γι' αὐτὸ ὁ Φεβρουάριος πότε
ἔχει 28 πότε 29.

Ὅπως ὅμως, κατὰ τὰ φαινό-
μενα, δὲ θάχεδιόλου ὁρῆξ', γιὰ
στάθηκε στίς δεκαπέντε.

(Διασκευή)

Δοῦξ τῶν Σαλῶνων

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Πόσω χρόνων εἶσαι, μαμμά;
— Καὶ γιὰ τί ρωτᾷς;
— Γιὰ νὰ ἰδῶ, κοντεύω νὰ σὲ
ρίσω;

Ἐστᾷ ἐπὶ τῆς Πικρῆς Σκλαβιά;

Ἡ μαμμά: — Νά προσέχῃς,
παιδί μου, κάθε πράγμα νὰ τὸ
κίνησ' μὲ τάξη.

Ὁ Τότης: — Καὶ πῶς εἶναι δυ-
νατό, μαμμά, κάθε πράγμα νὰ
τὸ κάνω μετὰ;

Ἐστᾷ ἐπὶ τοῦ Ἀγγέλου Βιρηνῆς

Ὁ μικρὸς Πύλος βλέπει τὸ
αὐτοκίνητο τοῦ Δημοῦ πὺν κατα-
βρέχει τοὺς δρόμους. Καὶ φωνά-
ζει στὸ σωφρὸν:

— Καλέ, σὺ χύνεται τὸ νερό!

Ἐστᾷ ἐπὶ τοῦ Ἰγνηλάτου

Τὸ πρῶτον καθήκον
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ
εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀνταπό-
κρῖς τῆς συνδρομῆς του.

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1922

[Εἰς τὰ κατωτέρω Ἀποτίμη-
ματα δὲν ἀναφέρονται παρὰ
μόνον ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων ἐλήφθη
σὺν αἰσθητικῇ Σημειώσεως. Ἐ-
ξαίρεσις ἐγίνε δι' ὀλίγους μόνον
μὲ μεγάλον ἀριθμὸν Εὐσημῶν.
Σημειώσις τῶν ὁποίων παιδιῶν
νὰ ἐστάλη καὶ νὰ παρέπεσε.]

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δο-
σμένο Κρητικόνουλο, ἀπὸ 1ης
Δεκεμβρίου 1921 μέχρι τέλους Νο-
εμβρίου 1922, μὲ τὸ ψευδώνυμον
τοῦ καὶ μὲ τὸν ὄνομα τοῦ ἑαυτοῦ
Εὐσημα 162. Προστίθενται καὶ 2
διὰ τὴν Στατιστικὴν τῶν Εὐση-
μῶν τοῦ 1921, τὴν ὁποίαν ἐστά-
λεν ἀνωμότως: τὸ ὄλον Εὐσημα
182.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μο-
σάν, ἔλαβα ὡς ἄνω Εὐσημα 161.
— Ἀγοροκόρις, 142.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κα-
ματὰ, Δουλούδι, 149. — Ἡρώ
139. — Ἀρῆς 132.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Παπαρούνα τοῦ
Ἀρῆ, 128. Ἀλτρούστια, 128.
Καρυοθραύστis, 111. Πικροδύ-
φνη, 109. Βασιλεὺς Ἀδάμ, 101.
Ἰωνικὸς Οὐρανός, 101. Πυροδύ-
μι, 99. Χρυσομαλλοῦσα τοῦ
Σκαριῶν, 91.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Προσέ-
μνος Πόθος, 82. Αἰθριὸς Οὐρανός,
77. Καρυοφύλλι τοῦ 21, 74.
Μακεδονικὸν Ἰδεώδες, 69. Ἐθνο-
ῦς, 46. Τριανταφυλλένια 41.

Οἱ λαβρόντες κίτῳ τῶν 40
ἀναφέρονται.

Γενικά: Στατιστικὰς τῶν Εὐση-
μῶν τοῦ 1922, πὺν μ' ἐβόηθησαν
πολὺ εἰς τὴν ἐξαγωγήν τῶν ἀπο-
τελεσμάτων, μοῦ ἐστειλαν οἱ ἑξῆς:
Σουφραζία, Τριανταφυλλένια,
Νέλιον, Φρού-Φρού, Παιδί τῆς
Μέλλουσας, Ἀνώνυμος. Ἀνα-
πονέονται [20 Ε] εἰς ἕκαστον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΟΥ

Τῆς Α' Περίοδου (1879-1898)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 21 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς:
ἔκτ' 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 15ος,
19ος καὶ 20ος. Ἐκαστὸς τῶν
δρ 15, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστέ-
λονται δρ 16, διὰ τὸ ἑαυτοῦ
ἐκδοθέν καὶ δρ 20, διὰ τὸ ἑαυτοῦ
ἐκδοθέν.

Τῆς Β' Περίοδου (1894-1922)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 29 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστὸς τῶν
δρ 47 καὶ ὁμοῦ δρ 50. Ταχυδρομικῶς
δὲ ἀποστέλονται τῶν ἐκδοθέντων
τοῦ τμήματος προσδεδεμένα εἰς τὸ
ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ ἑαυτοῦ ἐκδοθέν
δρ 2 ὁ ἀρῶνος καὶ δρ 5 ὁ ἀρῶνος
καὶ δρ 12, εἰς ἀρῶνος εἰς ἀρῶνος
ἐκδοθέν.

Καὶ νὰ ἰδῇτε εἰ συγκινητικὸν
ἐκδοθέν.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ',
ἔκτ' 38 δὲ Εὐρηπίδου
τῆς 4 'Ιουλίου 1923

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δο-
σμένο Κρητικόνουλο, ἀπὸ 1ης
Δεκεμβρίου 1921 μέχρι τέλους Νο-
εμβρίου 1922, μὲ τὸ ψευδώνυμον
τοῦ καὶ μὲ τὸν ὄνομα τοῦ ἑαυτοῦ
Εὐσημα 162. Προστίθενται καὶ 2
διὰ τὴν Στατιστικὴν τῶν Εὐση-
μῶν τοῦ 1921, τὴν ὁποίαν ἐστά-
λεν ἀνωμότως: τὸ ὄλον Εὐσημα
182.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μο-
σάν, ἔλαβα ὡς ἄνω Εὐσημα 161.
— Ἀγοροκόρις, 142.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κα-
ματὰ, Δουλούδι, 149. — Ἡρώ
139. — Ἀρῆς 132.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Παπαρούνα τοῦ
Ἀρῆ, 128. Ἀλτρούστια, 128.
Καρυοθραύστis, 111. Πικροδύ-
φνη, 109. Βασιλεὺς Ἀδάμ, 101.
Ἰωνικὸς Οὐρανός, 101. Πυροδύ-
μι, 99. Χρυσομαλλοῦσα τοῦ
Σκαριῶν, 91.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Προσέ-
μνος Πόθος, 82. Αἰθριὸς Οὐρανός,
77. Καρυοφύλλι τοῦ 21, 74.
Μακεδονικὸν Ἰδεώδες, 69. Ἐθνο-
ῦς, 46. Τριανταφυλλένια 41.

Οἱ λαβρόντες κίτῳ τῶν 40
ἀναφέρονται.

Γενικά: Στατιστικὰς τῶν Εὐση-
μῶν τοῦ 1922, πὺν μ' ἐβόηθησαν
πολὺ εἰς τὴν ἐξαγωγήν τῶν ἀπο-
τελεσμάτων, μοῦ ἐστειλαν οἱ ἑξῆς:
Σουφραζία, Τριανταφυλλένια,
Νέλιον, Φρού-Φρού, Παιδί τῆς
Μέλλουσας, Ἀνώνυμος. Ἀνα-
πονέονται [20 Ε] εἰς ἕκαστον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΟΥ

Τῆς Α' Περίοδου (1879-1898)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 21 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς:
ἔκτ' 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 15ος,
19ος καὶ 20ος. Ἐκαστὸς τῶν
δρ 15, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστέ-
λονται δρ 16, διὰ τὸ ἑαυτοῦ
ἐκδοθέν καὶ δρ 20, διὰ τὸ ἑαυτοῦ
ἐκδοθέν.

Τῆς Β' Περίοδου (1894-1922)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 29 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστὸς τῶν
δρ 47 καὶ ὁμοῦ δρ 50. Ταχυδρομικῶς
δὲ ἀποστέλονται τῶν ἐκδοθέντων
τοῦ τμήματος προσδεδεμένα εἰς τὸ
ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ ἑαυτοῦ ἐκδοθέν
δρ 2 ὁ ἀρῶνος καὶ δρ 5 ὁ ἀρῶνος
καὶ δρ 12, εἰς ἀρῶνος εἰς ἀρῶνος
ἐκδοθέν.

Καὶ νὰ ἰδῇτε εἰ συγκινητικὸν
ἐκδοθέν.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ',
ἔκτ' 38 δὲ Εὐρηπίδου
τῆς 4 'Ιουλίου 1923

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δο-
σμένο Κρητικόνουλο, ἀπὸ 1ης
Δεκεμβρίου 1921 μέχρι τέλους Νο-
εμβρίου 1922, μὲ τὸ ψευδώνυμον
τοῦ καὶ μὲ τὸν ὄνομα τοῦ ἑαυτοῦ
Εὐσημα 162. Προστίθενται καὶ 2
διὰ τὴν Στατιστικὴν τῶν Εὐση-
μῶν τοῦ 1921, τὴν ὁποίαν ἐστά-
λεν ἀνωμότως: τὸ ὄλον Εὐσημα
182.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μο-
σάν, ἔλαβα ὡς ἄνω Εὐσημα 161.
— Ἀγοροκόρις, 142.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κα-
ματὰ, Δουλούδι, 149. — Ἡρώ
139. — Ἀρῆς 132.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Παπαρούνα τοῦ
Ἀρῆ, 128. Ἀλτρούστια, 128.
Καρυοθραύστis, 111. Πικροδύ-
φνη, 109. Βασιλεὺς Ἀδάμ, 101.
Ἰωνικὸς Οὐρανός, 101. Πυροδύ-
μι, 99. Χρυσομαλλοῦσα τοῦ
Σκαριῶν, 91.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Προσέ-
μνος Πόθος, 82. Αἰθριὸς Οὐρανός,
77. Καρυοφύλλι τοῦ 21, 74.
Μακεδονικὸν Ἰδεώδες, 69. Ἐθνο-
ῦς, 46. Τριανταφυλλένια 41.

Οἱ λαβρόντες κίτῳ τῶν 40
ἀναφέρονται.

Γενικά: Στατιστικὰς τῶν Εὐση-
μῶν τοῦ 1922, πὺν μ' ἐβόηθησαν
πολὺ εἰς τὴν ἐξαγωγήν τῶν ἀπο-
τελεσμάτων, μοῦ ἐστειλαν οἱ ἑξῆς:
Σουφραζία, Τριανταφυλλένια,
Νέλιον, Φρού-Φρού, Παιδί τῆς
Μέλλουσας, Ἀνώνυμος. Ἀνα-
πονέονται [20 Ε] εἰς ἕκαστον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΟΥ

Τῆς Α' Περίοδου (1879-1898)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 21 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς:
ἔκτ' 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 15ος,
19ος καὶ 20ος. Ἐκαστὸς τῶν
δρ 15, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστέ-
λονται δρ 16, διὰ τὸ ἑαυτοῦ
ἐκδοθέν καὶ δρ 20, διὰ τὸ ἑαυτοῦ
ἐκδοθέν.

Τῆς Β' Περίοδου (1894-1922)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 29 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστὸς τῶν
δρ 47 καὶ ὁμοῦ δρ 50. Ταχυδρομικῶς
δὲ ἀποστέλονται τῶν ἐκδοθέντων
τοῦ τμήματος προσδεδεμένα εἰς τὸ
ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ ἑαυτοῦ ἐκδοθέν
δρ 2 ὁ ἀρῶνος καὶ δρ 5 ὁ ἀρῶνος
καὶ δρ 12, εἰς ἀρῶνος εἰς ἀρῶνος
ἐκδοθέν.

Καὶ νὰ ἰδῇτε εἰ συγκινητικὸν
ἐκδοθέν.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ',
ἔκτ' 38 δὲ Εὐρηπίδου
τῆς 4 'Ιουλίου 1923

ική πρωτεύουσα: διαγωνίως δέ, σύντροφος του 'Ανάν'α και πράξις κακή.

Εστάλη υπό τ. Έκναστ. Δικαίου

390. Έπιγραφή

X N A P I Σ
Y Σ E Y P O
Λ A T A H Y
O N K Y N Π
T Y O T O P
E T Φ A N A

Ζητείται η ανάγνωσις.

Εστάλη υπό της Μυροβόλ. Ανοίξεως

391. Μαγική Εικών άνευ εικόνας
—'Ελα, Μπάμπη, φέρε' τη πιά,
γιατί δέ βλέπω.

—Ποιά;

—Αυτή που σου είπα.

Εστάλη υπό της Κάμεν Σάλβα

392. Ακροστιχίς μετά Ποιή-
λης Ακροστιχίδος.

Τά μέν άρχικά των κάτωθι ζη-
τούμενων λέξεων άποτελούν δη-
μητριακόν· τό δέ πρώτον της
πρώτης, τό δεύτερον της δευτε-
ρας και καθέξής, ποτόν!

1, Αϊσθησις· 2, Θηρίον· 3, Α
δελφός του θανάτου· 4, Ποτόν·
5, Έντομον.

Εστάλη υπό του Ιακώβου

393. Μιάνον

ααααα-γνννν-εο κικκω ωη

Εστάλη υπό Εύάγ. Χ. Τροζοπούλου

394. Γρίφος

απ

ατ απ

φο ή τόπι ι ι ι

απ απ

Εστάλη υπό του Αφρισμένου Κύμα-ος

Διά τους Γαλλομυθεΐς

395. Acrostiche

Les premières lettres des mots ci-
dessous forment une ville d'Italie.

1, Animal domestique; 2, Il separe
deux mers; 3, Animal feroce; 4, Inse-
cte; 5, Grande fête.

Εστάλη υπό του Κορυδαλού

396. Jeu de mots

Quel verbe est deux fois cher?

Εστ. υπό τ. Βοσκοπούλας τ. Έλάφων

ΛΥΣΕΙΣ

των Πν. Ασκήσεων του φύλ. 10

129. Τιάρα (τί, άρα.) — 130.
Βιθυνία (Β, Θ, Ν, Α.) — 131. Χά-
ρα-δρα — 132. Ίρις. Έρις. 134 —
133. ΑΤΤΙΚΗ 138. Δράμα,
ΚΡΙΝΟΣ Γαλατῶς, χα-
ΚΗΡΟΣ ράδρα, λάμα,
ΠΡΑΣΟΝ Τίρας — 139.
ΚΡΕΝΟΣ 6X3: 2+1 —
ΤΙΓΡΙΣ 10=0.—140.
ΧΟΙΡΟΣ Τά κηλά κό-
ποις κτώνται.—141. Γυναιξί κί-
σμον ή σιγή φέρε. (Γιν έξ, οίκος,
μων εἰς ην ύφ' έρη.) —
142. Lion-Nîmes, Seria Nître.—143. i
Pain. 2, Pin.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
συνδρομηται παρακαλούνται νά
δηλώνουν άμέσως την νέαν των
διεύθυνσιν εἰς τό Γραφεῖον μας,
άποστέλλοντες και δραχ. 2 διά
την έκτύπωσιν της νέας ταινίας.
Άλλως δέν εὐθυνομέθα διά την
απώλειαν των φυλλαδίων των.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
συνδρομηται παρακαλούνται νά
δηλώνουν άμέσως την νέαν των
διεύθυνσιν εἰς τό Γραφεῖον μας,
άποστέλλοντες και δραχ. 2 διά
την έκτύπωσιν της νέας ταινίας.
Άλλως δέν εὐθυνομέθα διά την
απώλειαν των φυλλαδίων των.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τό πολύ λίξεις μ
άλλα στοιχεία δρ. 4 τό ελάχιστον τι-
μημα. Πέραν των 10 λέξεων 40
λεπτά ή λίξεις, μέ παχία δέ στοιχεία
λεπτά 50, και μέ κεφαλαία λεπ.
60.
Ο χωριστός στίχος δραχμῆς 2.
Η προσποιημένη είναι απαραίτητος.

(ΚΓ' — 1095)

Προκηρύσσομεν Διαγωνισμόν Ζω-
γραφικής. Θέμα «Έξοχή».
Προθεσμία δίμηνος. Βραβεῖα δυο.
Δίσις: Marica Depasta., rue
Thébes 67, Imbrahimieh, Ale-
xandrie (Egypte)

Τεμπέλα, Μικρά Έθοποιός

(ΚΓ' — 1095)

Βολιώτικο Κεράσι, κατοικεῖς
στο Βολο, στήν Πορταριά,
στά Δελφώνεια; Αργιόδροδο

(ΚΓ' — 1097)

Λίστ, δλόθερμη την ύποστήριξή
μας έχεις στον πόλεμο — Πα-
νούκλα. Άνεβοκατέβασμα.

(ΚΓ' — 1098)

ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΑΡΑΕΚΙΝΟΥ
ΣΜΥΡΝΗ ΑΘΗΝΑΙ

Ιδρύθηκε πάλι στό Διαπλασιό-
κοσμο ή Συμμορία μας. Γενο-
μένων άρχιαιρεσιών εξέλεγθησιν:

ΑΡΧΗΓΟΙ: ΑΡΑΕΚΙΝΟΣ
ΥΠΑΡΧΗΓΟΙ: ΡΑΝΤΙΓΚΡΙ
Συμμορεῖ-αι: Άτσαλοκάδρης,
Άπλοχέρης, Άνθός, Κομφοκο-
τσίδας, Άγκαθομάλης, Πνίχτης,
Θανάτας.

Δίσις: Παύλον Βαϊνδρηλῆν, Κε-
ραμεικού 107, Αθήναι.

(ΚΓ' — 1099)

ΑΔΥΝΑΤΩ νά στείλω Μ. Μυστ-
Παύω ανταλλαγήν, άλληλο-
γραφίαν.

ΣΤΡΙΓΓΛΑ

(ΚΓ' — 1100)

“Περίδρομε”, πού είναι τό
βραβείο; Κεραυνοβόλε Ίπ-
πότα, καλό τζεϊνι. Μη μῆς
ξεχνῶς. Σμύρνη, εὐχαριστῶ. Θυ-
μίσαι; Δέν είμαι ό Βάγνερ.

Φάσμα

(ΚΓ' — 1101)

Εἰσερχόμενος στό Διαπλασιόκο-
σμο, χαίρωτόν πάντας. Αἰώω,
πότε θά στείλῃς τετράδιον;

Συλλαμπρῖνος

(ΚΓ' — 1102)

ΑΠΩΛΕΣΘΗ

Κατόπιν μονομαχίας, νεαρός
σφενδονομάχος, άπάντων εἰς
τόνομα ΚΑΡ-ΚΑΡ. Παρακαλείται
θερμῶς ό εὐρών νά τόν επιστρέ-
ψῃ εἰς την Κυρίαν. μαμάκα εν,
όπως τόν παρηγορήσῃ δούτως.

ΖΟΥΛΟΥ

(ΚΓ' — 1103)

Τρελλή Νεότης, Τρελλέ Έρη-
με, δέχομαι εὐχαρίστως. Σῆς
ξέρω κι' εἰγώ.—ΜΙΚΡΟΣ ΜΑΓΟΣ

(ΚΓ' — 1104)

ΑΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΑΠΕΙΝΟΥ
ΛΟΥΛΟΥΔΟΥ: Δέχομαι επί
δυο μήνας άγραφες κάρτες. Δίσις
Σωκράτην Μουνδρέαν p. r. Κα-
λάμας. Βραβεῖα δυο

(ΚΓ' — 1105)

Βεζούβιε, θές και καμιά ντε-
κορατσιόνα για την... ανα-
καλυψή σου; Το τσαμένο... του
πρέπει αλήθεια!

Ίωνικός Ουδρανός

(ΚΓ' — 1106)

ΜΑΞ, ποσο λαχταρούσα τέτοιον
πρόταση. Γράψε πρώτος:
Νικ. Άνδριότην (ΔΠ), Παναγιάν
Ίμβρου. Ατέρμων Πόντος

(ΚΓ' — 1107)

Διαγωνισμός: Χάρτης του νο-
μού σας, λεπτομερῶς. Διορία
Δίμηνος. Συμμετοχή 90λεπτος.
Βραβεῖα 4. Δίσις: Αλέξανδρον
Κολαξιζέλην, Αγιάσον Μυτιλή-
νης.

(ΚΓ' — 1108)

Παρατείνω Διαγωνισμόν μου Μ.
Μουσικῶν [ΚΓ' — 546]. Προ-
κηρύσσω Διαγωνισμόν καρτών.
Βραβεῖα πρωτότυπα. Προθεσμία
μῆνας. Στείλατε όλοι.

Άγγελος Ειρήνης

(ΚΓ' — 1109)

Μπαίγοντας στή διάπλησι. χαι-
ρετώ πάντας, ιδιαιτέρως
«ΚΡΑΤ. ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΟΡΧΟΜΕ-
ΝΟΥ», «ΤΡΙ-ΝΟΡΙΑΝ», ΑΡΧΟΜΕ-
ΝΟΥ, Α.Φ. ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΔΕΙΑ, ΕΠΑ-
ΝΑΣΤΑΤΗΝ, ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΝ,
ΛΙΣΤ, ΑΛΗ Μ. ΣΜΥΡΝΗ, ΟΡ-
ΦΕΑ, ΖΥΛΟΥ, ΦΑΙΣΜΑ, ΟΚΥ-
ΠΕΤΗΝ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΙΑΝ και
τους ζητώ άλληλογραφίαν! άν-
ταλλάξαι Μ. Μυστ., c. p. δέχομαι
άπό όλου. Γράφατε: Δημ. Παν-
ταζήν (διά Πίνδυρον, Θήβας.

ΠΙΝΔΑΡΟΣ

(ΚΓ' — 1110)

ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ άγράφων
Μικρών. Συμμετοχή 50λεπτος,
προθεσμία δίμηνος, βραβεῖα
θαυμάσια Φίλοι, έμπρός! ΣΤΕΙ-
ΛΑΤΕ ΟΛΟΙ, ΟΛΕΣ.

ΠΙΝΔΑΡΟΣ

(ΚΓ' — 1111)

Κάρ-Κάρ κι' όλοι οι παλικάρά-
δες άς υποκύψουν σέ μένα,
γιατί δέν άστεινομαι κι' όποιος
δελήσῃ άς μιλήσῃ... στή μπάντα.

ΡΟΚΑΜΒΟΛ

(ΚΓ' — 1112)

Ηρώα της Κιουτάχειας, Μ. Μ.
έστειλα περιμένω δικά σου.

Τεμπέλα

(ΚΓ' — 1113)

Βεζούβιε, Μπαγανιέρα. Σι-
μπανιέρα, Μαύρη Σιιά, Τα.
μπουλίνα, Τρεῖς Σωματοφύλα-
κες, σῆς κηρύττω τόν πόλεμο,
έπειδή κινεῖς τόν πρληκαρά,
χαλβάδες!!!

ΡΟΚΑΜΒΟΛ

(ΚΓ' — 1114)

Διαπλασιόπουλα, Διαπλασιόπού-
λες, προσκυνήσατε τόν τρο-
μερόν ΙΠΠΟΤΗΝ της ΜΑΛΤΑΣ

(ΚΓ' — 1115)

Τρελλοάρασκαιές, Νηοί της Εύ-
τυχίας, δέχομεθα ανταλλαγήν
Μ. Μ. Στέλλομεν, περιμένομεν.
—Τρελλός Έφρῆβος, Τρελλή Νεό-
της.

(ΚΓ' — 1116)

Μάγισσα: Ρέζα Ρουσσοῦ, θυ-
μάσαι «L'Anglaise en voya-
ge» που παίξες πέρσιν στό σχολείο;
Aoh! yes! — Άρνό Περιστρεάκι

(ΚΓ' — 1117)

Η Φρασκούττα δέ γελά
και σκεφθῆτε το κηλά
θά'σῶ; φανερώσῃ όλους
γιατί είναι άπό διαβόλους.

(ΚΓ' — 1118)

—ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ—

“ΚΕΡΑΥΝΕ”, ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΗΣ:
“Λεμοστροβίλος: Ιούλιαν
δρῆς, Άδων της Χαιρωνας: Πα-
παδημητρίου, Αυτοκράτωρ της
Τρελλας: Μενάρδος, Θριάμβος
του Δικαίου: Ραπτης. — Νικήθη-
κες ή όχι;

ΑΘΩΣ, ΠΟΡΘΩΣ, ΑΡΑΜΙΣ

ΚΓ' — 1119

Αγαπῆτε “Αννινε” δι' εὐχάς σου
αἰτίνες τόσον μέ συνεκίνη-
σαν, εὐχαριστῶ άπερίως.

Καπετάν Καραπίπτης

ΚΓ' — 1120

«ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ»
Ιδρύθηκε στήν Αθήνα. Σκοπός:
Ιερός του Προσκοπισμοῦ, Α-
θλητισμοῦ. Ζητάμε μέλη. Φίλε
λεύτερε Αθλητή, Νεαρέ Αθλη-
τή, Ναουμίδη, Παπαγρηγορίου
Ρόβερ, κλπ. άθληταί, πρόσκο-
ποι, γραφτήτε. Δίσις: Νίκον Άν-
δρόνικον, p. r. Αθήνας. — Οι
άρχηγοί:

Δ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ Α. ΚΑΝΕΛΛΗΣ

(ΚΓ' — 1121)

ΑΡΙΕΛ (Κ. ΣΑΚΕΛΑΡΙΔΗΣ), έκδι-
κούμαι... Θυμήσου στό οχο-
λειό... ΣΜΥΡΝΗ

(ΚΓ' — 1122)

ΧΑΛΙΚΟΥΤΟΠΟΥΛΑ, ΓΥΝΑΙΚΑ,
γιατί τό φοβερό δυστύχημα, δέχ-
θῆτε τά θερμα μας συλλυπητή-
ρια.

ΣΜΥΡΝΗ, ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

(ΚΓ' — 1123)

Αήτηςτος Σύνδεσμος “Ο Α-
τρέμῆτος”. — Λογῶ του θρά-
σους «Συμμορίας Κερναβίλων»,
άποκαλύπτω: Καλικάνταρος—
“Αγγ. Καράς, Κερναβίλος=Πα-
ναγ. Δαρμασιώτης, Βουκόλας=

Βασίλ. Δαρμασιώτης, Άγγελ. Κα-
ράς=Παντελάκης, Χ. Παντε-
λής. Ξέρετε τί δηλοῖ Σύνδεσμος;
“Ο Ατρόμητος”; Δεχόμεθα μέ-
λη, αντιπροσώπους, Δίσις: Αλέξ.
Βλαδίκαν, Νιγρίταν Σεργῶν.

(ΚΓ' — 1124)

Μινιόν, είσαι ή Αθηνά Καρατζά
Γιά έκδίκηση.—Αττίς.

(ΚΓ' — 1125)

Ηρώα τ. Κιουτάχειας, Εὐτυχία
έστειλα πρό καιρού· περιμέ-
νω.—Βολιώτικο Κεράσι.

(ΚΓ' — 1126)

Ο Σύλλογος “Αθλητισμός” συμ-
μαχεί μέ Συλλ. “Μόζαρτ”.
Κηρύττει πόλεμον έναντίον Κομ-
φουκίου, Κομφοκίε, είμεθα ά.
θληταί! — Φίλελεύθερος Αθλητής.

(ΚΓ' — 1127)

Κόμη Ροκφέλλερ, καλέ άούα!
βρές με, άνόητε, άν μπορείς.
Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι

(ΚΓ' — 1128)

Εχεις δικαίον, Καραῖτι, δέν
πρέπει νά τόν παρεξηγή κα-
νεῖς.—Γυναικα, δέχομαι μέλη στό
Σύλλογό σου;—Τρελλή Νεότης,
Τρελλέ Έφρῆβος, δέχομαι συμμα-
χίαν.

Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι

(ΚΓ' — 1129)

Μπαίγοντας στό λαχταριστό σα-
λονάκι της Διαπλάσεως, χαι-
ρετώ τά Διαπλασιόπουλα.

Ξανθή Ανατολίτισσα

(ΚΓ' — 1130)

Καρδιά Ηρώων=Πόλυ Μεμαρί-
δου· για νά μάθῃς άλλη φορά
νά άνακατώνεσαι σῆς δουλειές
της: Νένης

(ΚΓ' — 1131)

Χέρυβδις, φαντάζομαι πῶς θά-
ναι τώρα ό Πηδηχτούλης
μέ τό κολαριστό κολάρο, μέ πα-
πιγιόν γραβάτα και μέ οπιδιέ
μαλλιά· άσφαλῶς σάν μπαλόνι.

Δόκιμος τῶν Αθηνῶν

(ΚΓ' — 1132)

Εὐχαριστώντας τη Ζουλόν γιά
τή συμμάχια της, μένω πάντῃ
σύμμαχος της. ΜΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ